

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

کیمیاکان در یک نمایشگاه

۹ نکته پیرامون تصویب طرح کور-کر – منندز در سنای آمریکا

چرا می‌گوییم تحریم‌های نفتی و بانکی قطعاً لغو نمی‌شود؟

۸- براساس طرح سنای آمریکا، تحریم‌های مربوط به اتهامات غرب به ایران پیرامون تروریسم، حقوق بشر و موشک‌های بالستیک حفظ خواهد شد. این به این معنی است که تحریم‌های اصلی نفتی و بانکی حتی اگر توافق نهایی به تصویب کنگره برسد، برداشته نخواهد شد. زیرا این تحریم‌ها به غیراز موضوع هسته‌ای به مباحث دیگری نظیر تروریسم نیز پرداخته‌اند. به عبارت بهتر ماهیت ترکیبی بودن این تحریم‌ها بهانه لازم جهت عدم تعلیق یا لغو آنها را ایجاد کرده است.

قبل از پایان آن مشخص کرده است. به عبارت دیگر اوباما، حتی اگر بخواهد نمی‌تواند حتی تحریم‌های اصلی نفتی و بانکی را «تعلیق» کند. کنگره نیز از ابتدا روشن کرده چه به توافق نهایی رأی مثبت دهد و چه رأی منفی دهد تحریم‌های اصلی تعلیق یا لغو نخواهد شد.

۲- جان کری وزیر امور خارجه آمریکا تا ساعتی قبل از تصویب طرح، در کنگره مشغول لابی گسترده با سناتورها بود تا بتوانند لاقول مانع از رأی اجماعی اعضای کمیته به طرح مذکور شده و به نحوی برخی از دموکرات‌های کمیته را جهت رأی منفی متقاعد سازد؛ که در عمل این اتفاق رخ نداد. این مسئله بیانگر آن

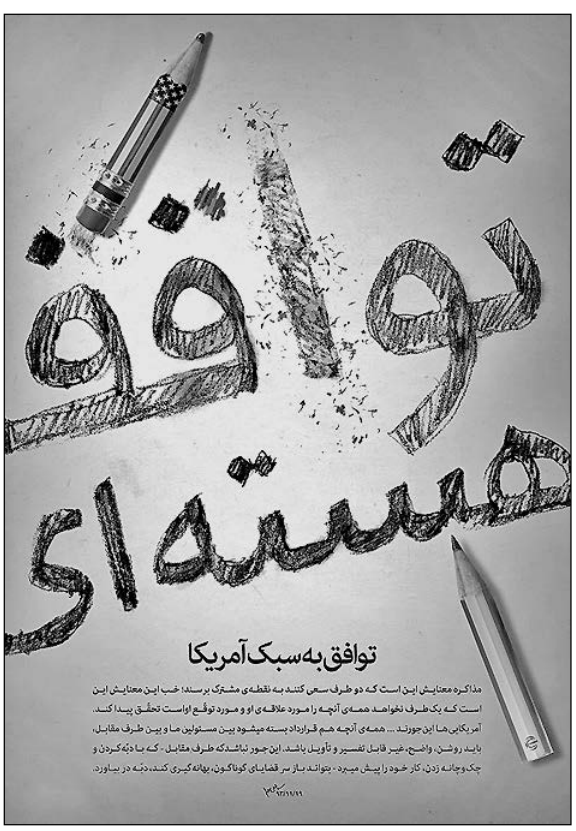
نهایی توسط کنگره آمریکا، حق رئیس‌جمهور جهت تعلیق تحریم‌ها نیز از بین می‌رود. مهم‌ترین دلیل مخالفت دولت آقای اوباما با طرح مذکور نیز سلب اختیارات قوه مجریه به توسط این‌ قانون بوده است. به این معنی که قوه مجریه در پای میز مذاکرات حضور دارد ولی در عمل هیچ اختیاری در تعلیق یا لغو تحریم‌های اصلی بانکی و نفتی ندارد.

۴- براساس طرح مذکور، اوباما باید توافق احتمالی نهایی با ایران را ظرف پنج روز به کنگره ارائه دهد. کنگره نیز سی‌روز فرصت دارد در مورد این طرح اظهارنظر نماید. درنهایت دولت اوباما نمی‌تواند حداکثر در بهترین حالت تا ۵۲ روز پس‌از حصول توافق هیچ تحریمی را تعلیق یا لغو نماید. نتیجه مستقیم این مسئله آن است که پس از امضای توافق نهایی و تو نخواهد کرد. شاید دلیل این امر اجماع گسترده میان اعضای دو حزب در سننا بوده؛ امری که می‌توانست وتوی احتمالی اوباما را نیز ملغی نماید و اعتبار

است که در طراحی مذاکرات آنی باید واقعیات زمین‌بازی رقیب را همان‌گونه که هست، موردبررسی قرار داده و به آن توجه کنیم. به عبارت روشن‌تر آنچه ایران از مذاکرات به شکل صریح می‌خواهد، لغو تحریم‌هایی است که لغو آن در اختیار کنگره است. تصویب طرح کور-کر – مستند نشان می‌دهد فشارهای کنگز نخواهد کرد. در آینده نیز می‌تواند بی‌ثمر باشد.

۳- سخنگوی کاخ سفید بلافاصله در اظهارنظری اعلام کرد که اوباما طرح مذکور را تصویب خواهد کرد. در واقع این مسئله به شکل شفاف به تعهدات خود عمل کرده است. ایران تعهدات خود را نقض کرده است. (ماتریال breach) رئیس‌جمهور همچنین موظف است هر ۱۸۰ روز یکبار

* سخنگوی کاخ سفید بلافاصله در اظهارنظری اعلام کرد که اوباما طرح مذکور را وتو نخواهد کرد.

۸- براساس این طرح، سازوکار به نحوی طراحی‌شده است که آمریکا ترتیبات داخلی خود را بر توافق بین‌المللی غالب خواهد کرد. در حقیقت در حقوق اساسی آمریکا قوانین فدرال هم مرتبه با معاهدات بین‌المللی بوده و به عبارت دیگر، این معاهدات می‌تواند از طریق تصویب قوانین کنگره، نسخ و نقض گردد و اختیار این امر نیز با کنگره آمریکاست. به عبارت دیگر طرح کور-کر – منندز نشان می‌دهد قرار گرفتن قطعنامه جدید سازمان ملل ذیل فصل ۷ منشور سازمان ملل کوچک‌ترین سودی نیفتاده است.

این موارد بسیار تفسیر پذیر و غیرشفاف است و می‌تواند توسط رؤسای جمهوری آمریکا مورد خدشه قرار گیرد. به‌عنوان‌مثال دولت بعدی در آمریکا به استناد این قانون می‌تواند؛ نقض تعهد نماید. از سوی دیگر بسیاری از این موارد به‌خودی‌خود قابل تصدیق و اثبات توسط رئیس‌جمهور آمریکا نیست. ۷- این مصوبه در عمل نامه ۴۷ سناتور آمریکا به مقامات کشور را تبدیل به قانون نموده و مورد تأیید قرار گیرد.

همچنین تمامی آنها برخی از کنش‌های افراد درون ساختار اجتماعی را تسهیل می‌نمایند. با در نظر گرفتن چارچوب‌های تبیینی اندیشمندان مذکور و دیگر نظریه پردازان می‌توان این چنین برداشت کرد که سرمایه اجتماعی یک نمای چند وجهی و منبع کنش جمعی و کیفیت روابط حاکم در جامعه‌است. دولت‌ها می‌توانند از کاربرد سرمایه اجتماعی چارچوبی فرابخشی و تسهیل‌کننده کنش‌های جمعی برای پیشبرد استراتژی‌ها و راهبردهای نظام‌های سیاسی متصور شوند؛ پیشینه کاربرد سرمایه اجتماعی با همسوسازی اولویت‌های نظام حاکم و مردم شکل می‌گیرد.

سرمایه اجتماعی، مفهومی پیشبرنده و کاتالیزگر برای تحقق اهداف دولت و ملت محسوب می‌شود به همین خاطر «اعتماد» عنصری محوری در این رهیافت به شمار می‌رود، به همین دلیل اگر میان چشم انداز ترسیمی دولت و اولویت‌های ترجیحی مردم فاصله ایجاد شود؛ «اعتماد» به عنوان پایه اصلی سرمایه اجتماعی سلب خواهد شد و در اثر تشدید فزاینده فرسایش سرمایه اجتماعی، شاهد گسست دولت-ملت خواهیم شد.

اساساً «اعتماد» محور اساسی سرمایه اجتماعی است. با دقت نظر در بیانات رهبر انقلاب در تبیین نامگذاری سال بر اهمیت اعتماد متقابل بین‌های همدلی و هم‌زبانی دولت و ملت تأکید مضاعفی دیده می‌شود ایشان در پیام نوروزی خود در این باره می‌فرمایند: « باید به یکدیگر اعتماد کنند؛ هم دولت، ملت را به معنای واقعی کلمه قبول داشته باشند و ارزش و اهّمیت و توانایی‌های ملت را بدرستی بپذیرد، هم ملت به دولت که کارگزار کارهای او است به معنای حقیقی کلمه اعتماد کند.» تأکید معظم له بر اعتماد متقابل دولت و ملت و همدلی و هم‌زبانی این هر دو با هم نشان از این دارد که ایشان با درک اهمیت سرمایه اجتماعی دولت‌ها و نقش آن در کارآمدی نظام سیاسی برآند تا سرمایه اجتماعی جمهوری اسلامی را افزایش و ارتقاء دهند. بر واضح است که هیچ دولت و نظام سیاسی بدون سرمایه اجتماعی و اعتماد عمومی قادر به پیشبرد کشور و ملت به سمت تحقق اهداف برنامه‌ریزی شده و پیشرفت کشور نخواهد بود.

با مد نظر قرار دادن این امر مهم ضریب انحراف دولت-ملت در مقطع مختلف زیست سیاسی جمهوری اسلامی ایران فراز و نشیب‌های مختلف داشته است. با پیروزی انقلاب اسلامی و جنگ هشت ساله همسوی و انطباق کامل دولت-ملت را شاهد هستیم و با ریاست جمهوری حجت‌الاسلام هاشمی رفسنجانی و روی کار آمدن دولت سازندگی شرایط بدنه قوه مجریه به سمت و سویی توسط پیدا کرد که «تجمل‌گرایی» و تغییرات عمیق در ارزش‌ها توسط برخی از مسئولین شکل گرفت که با نگرانی و بازخورد منفی از سوی مردم همراه شد. اساساً از آنجا که دولت آقای هاشمی درصد تکرار الگوی سرمایه داری در کشور بود تا نام و شعار یک سال را مبتنی بر تحقق آن نامگذاری کنند...

صفحه ۸
شنبه ۵ اردیبهشت ۱۳۹۴
شماره ۶
دربج ۱۴۳۶ – شماره ۲۱۰۴۳

توافقی برای توافق

■ محمد میرزا طیبی

همراه با اعلام بیانیه راه‌حل‌های برنامه جامع اقدام مشترک، انتشار سه روایت و متون متفاوت از نتیجه مذاکرات اما و اگرهای زیادی در میان صاحب‌نظران و نخبگان به وجود آورد. در مدت سه ماه باقی مانده برای مکتوب کردن آنچه به اصطلاح بیانیه لوزان سونیس می‌نامند علاوه بر حرف و حدیث‌ها، مجال مناسبی برای تحقیق، بررسی و مطالعه چگونگی دستاوردها است.

هر چند حضور و نیاز آمریکایی‌ها پای میز مذاکره با ایران به عنوان یک قدرت – به استناد ثبات و مقاومت در عین کسب پیروزی‌های بی‌دری منطقی‌ا – قبل از آن که مسئله تحریم به وجود آید مطرح شده بود. اما باید توجه داشت که بدخواهان ایران اسلامی به‌ویژه آمریکا به هیچ وجه خواهان رفع تحریم‌هایی که با زحمت ایجاد شده، نخواهند بود.

در طول تاریخ آمریکا، مجموعه نهادهای بین‌المللی از جمله سازمان ملل متحد به عنوان ابزار و لوازم استعمار و استعمار آمریکا در دیگر کشورها به کار بسته شده‌است. آمریکا از حربه سازمان ملل و قوانین آن برای پوشش عملکردهای غیرقانونی خویش بهره برده و اجماع جهانی همیشه دست‌اوپزی برای ظاهرسازی و عملیات پوششی برای موجه نشان دادن زیاده‌خواهی‌های این کشور بوده است. در توافق هسته‌ای، آمریکایی‌ها با ترندهای گوناگون قصد لغو یکباره تحریم‌ها – به‌ویژه تحریم‌های بانکی و نفتی – را ندارند. اوباما در مصاحبه با شبکه ملی رادیویی آمریکا، تنها چند روز پس‌از بیانیه لوزان سونوئیس گفت: «ما در حال کسب مجوزهایی برای بازگشت فوری تحریم‌ها هستیم که بر اتفاق آرا در شورای امنیت سازمان ملل وابسته نخواهد بود.»

از این گذشته ما در برابر امتیازاتی که متعهد به انجام آنها شده‌ایم هیچ دستاورد مشخص و قابل ضمانتی به دست نیاورده‌ایم. غربی‌ها برای برداشتن تحریم‌ها از عباراتی چون «تخفیف تحریمی»، «تعلیق» یا «توقف موقت اجرا»، «خاتمه» آن و نه لغو نامی، آن هم محدود به رفع تحریم‌های مالی و اقتصادی و مشروط به بازرسی‌های گسترده و بی‌سابقه که می‌تواند به‌واسطه برطرف شدن شبهه کذایی و ساختگی آمریکا و متحدانش مبنی بر نداشتن بعب هسته‌ای توسط ایران، حتی اجازه بازرسی از مراکز نظامی و نظارت بر نحوه صنعت دفاعی و موشک‌ها ما را نیز به آن دهد. تمام این موارد خود مجدداً مشروط به راستی‌آزمایی‌هایی است که باید مورد تأیید آژانس انرژی اتمی یا به عبارتی همان آمریکا و اسرائیل برسد. دست‌بدهدی‌ها کشور ما تجربه‌های فراوانی از مذاکرات هسته‌ای دارد و بدعهدی‌ها و نقض توافق بسیاری از غرب دیده است. اینکه اوباما، خود سخن از ادامه اختلافات با ایران اسلامی حتی بعد از توافق احتمالی به میان می‌آورد و دلیل آن را حمایت ایران از حزب الله، سوریه و مخالفت با اسرائیل می‌داند، به خوبی ماهیت تنش‌زا و غیرقابل اعتماد آمریکا را نشان می‌دهد و این اصل را یادآور می‌شود که این شیطان بزرگ تا از تمام دین خود برنگردیم، از دشمنی خویش دست بر نمی‌دارد. همان‌طور که اوباما در مصاحبه اخیر خود با شبکه ملی رادیویی آمریکا گفته است که: «خواست آرمانی ما موافقت ایران با موجودیت اسرائیل است، اما این را امکان ناپذیری می‌دانیم.» نشان می‌دهد که آمریکا با تمام توان از شریک راهبردی خویش حمایت می‌کند. مذاکره با آمریکا نه تنها هیچ راهی در افاق پیش روی توافق نمی‌شکاید بلکه از هیچ چاهی برای به دام انداختن ایران و منفعت طرف مقابل، مصونیت نمی‌دهد.